

[H. K. Sørensen.]

nå til en anden ordning, må virke med til at forelægge dette grundlovsudkast for vælgerne til endelig approbation eller forkastelse.

Jeg mener med denne stillingtagen at have taget det skyldige hensyn til realiteter, som enhver, der beskæftiger sig med politik, må tage.

Men jeg har altså forud gjort opmærksom på de ting i grundlovsforslaget, der er anderledes, end jeg ønsker og håber, at de må blive. Dette har jeg gjort, til trods for at jeg, som jeg begyndte med at bemærke, meget vel ved, at chancen for, at ændringer tillades, er uhyre lille. Men hvis det altså er barnlig ønsketænkning at give udtryk for sine meninger og håb vedrørende Danmarks grundlov netop i denne sag, så må jeg trøste mig med, at næsten hele den talerække, der her er gået forud for mig, har drevet barnlig ønsketænkning. Det samme må vel de politikere tidligere have gjort, der valgte at give udtryk for standpunkter, som de vidste de herskende magtforhold ikke ville tillade at realisere. Jeg tror derfor, at det netop er i overensstemmelse med det egentlige i dansk folkestyre, at så mange af dette tings medlemmer ved denne lejlighed har følt, at i den åbne tingsal her, måtte der tales for alle de synspunkter, der vanskeligt kan bringes ud til vælgerne, til folket fra de 5—6 lukkede ting — nemlig fra gruppe-møderne —, de måtte ved denne lejlighed fremføres. Bjendommeligt er det, at netop radioen har været midlet til at sikre, denne debat opmærksomhed. Uden radioen ville de ærede medlemmer hr. Hauchs og hr. P. N. Petersen (Røjle)s kloge og modige taler være gået hen i ubemærkethed på samme måde, som det er gået de bemærkninger, som den forhenværende statsminister hr. Knud Kristensen har gjort angående grundloven, og som man måske ikke får kendskab til, hvis man ikke lige læser et bestemt blad, nemlig „Frederiksborg Amts Avis“. Måske vil dette blive stående som bekræftelse på den risiko for udviklingen i dansk politisk liv, som det foreliggende forslag efter min mening rummer,

den nemlig, at afgørelser og politiske forlig i endnu højere grad end nu præsenteres for vælgerne under ganske bestemte synsvinkler, og at de standpunkter, der kunne kastes lys over skyggesiderne, forbliver uudtalte.

Eiler Jensen: Det var ikke min hensigt at tage ordet under denne grundlovsdebat, idet jeg fuldt og helt går ind for lovforslaget, så jeg har ikke noget større sørgekvad at skulle fremføre; men foranlediget af et citat, som er anført af det ærede medlem hr. Chr. Nielsen, føler jeg anledning til at komme med nogle bemærkninger.

Jeg ønsker at sige, at da det af det ærede medlem fremførte under alle forhold er ganske uden forbindelse med grundlovsforslagets § 20, må der i sandhed være tale om den ganske særlige form for kommunistisk propaganda, som vi desværre har lært at kende ved adskillige lejligheder.

Det ærede medlem synes at være fattig på argumenter og føler sig derfor fristet til at citere en udtalelse, der ved en fejltagelse er tillagt mig; en udtalelse, som han ved, jeg aldrig har fremsat, idet han ved, at jeg lige så snart jeg lærte indholdet at kende af det, journalisten havde skreget, øjeblikkelig krævede interviewet trukket tilbage. Jeg har aldrig godkendt udtalelserne, og både journalisten og jeg har ønsket, at de forkerte udtalelser ikke kom frem. Jeg tør i denne forbindelse nævne, at dagbladet „Politiken“ straks var klar over, at der var tale om en misforståelse, og allerede den 4. november skrev, at jeg utvivlsomt ville udsende et dementi. Da jeg så, hvilken form og hvilket indhold mine udtalelser havde fået, gjorde jeg da også straks indsigelse, som blev gengivet i en Ritzau-udtalelse fredag den 5. november. Alle andre blade end kommunistbladet og alle andre personer har taget dette ad notam. Derfor overer jeg at påstå, at det, det ærede medlem hr. Chr. Nielsen fremfører, siger han mod bedre vidende.

Grete Mølbak Frederiksen: Jeg skal gøre et forsøg på ikke at gentage for meget af, hvad der har været sagt tidligere.

Jeg vil gerne begynde med at sige, at jeg